

S. Boto

Dat is mijn
zoontje

en andere
verhalen

THRILLERHOUSE

Zoontjes, kinderen, kindekes... allen spelen een rol in deze verhalenbundel waarin gebeurtenissen vaak anders lopen dan verwacht en waarin dat wat getoond wordt, niet altijd de waarheid blijkt te zijn.

S. Boto schrijft korte verhalen in verschillende genres, en is eveneens auteur van de populaire jeugdboeken-serie *Pietje Dapper*.

ISBN 978-94-6260-260-1

9 789462 602601 >

S. Boto

Dat is mijn zoontje

en andere verhalen

for the best thrill in town

Dit is een bundel fictieve verhalen. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2021 THRILLERHOUSE

www.thrillerhouse.com

Auteur: S. Botot

Omslagontwerp: Thrillerhouse

© Omslagfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-6260-260-1

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Dat is mijn zoontje	6
De vrouw in het verhaal	9
Het kindeke	20
Het nieuws	23
Nooit meer	30
De twee tovenaars	35
Zo gaan de dingen	39
Terugkeer	47
Begrip	54
Het offer	58
De knellende schoen	66
De laatsten	70

Dat is mijn zoontje

“Die jongen daar, dat is mijn zoontje, meneer,” zei de man naast me, terwijl hij een vage handbeweging maakte naar het midden van de overvolle sporthal.

Ik keek naar degene die me aansprak. Het was een keurige, goed in het pak gestoken figuur, niet ouder dan een jaar of veertig.

“Een fijne jongen is het, meneer,” vervolgde hij. “Ik hoorde gisteren dat hij hier moest spelen en ik dacht, weet je wat, ik neem vanmiddag vrij en ga lekker naar hem kijken.” Hij

glimlachte even. “Ik heb vorige week ook nog een paar van die sportschoentjes voor hem gekocht, echte Nikes, die wilde hij zo graag hebben. Ja meneer,” hij schudde meewarig het hoofd, “ja meneer, ze weten het tegenwoordig wel hoor, die jongens. En weet u? Vorige week nog werd hij tweede in zijn club en gisteren had hij zijn medaille meegenomen om hem aan mij te laten zien. Zo’n klein plakje, u kent dat wel. Maar ja, je doet natuurlijk net of het een Europacup is. Vandaar dat ik hem die schoentjes heb gegeven, als beloning, begrijpt u?”

Ik zei nog steeds niets, maar dat hoefde ook niet, de man vertelde alweer: “Ik ben gek op Japie, zo heet mijn zoontje. Hij is mijn enige en ach, dan verwen je ze weleens te veel. Maar toch is het evengoed een lekkere jongen, hoor. Hij lijkt op mij, vind ik. Maar af en toe zie ik er ook weleens iets van zijn moeder in. Kijk, daar komt-ie.”

Een leuk joch van een jaar of twaalf kwam naar hem toe: “Hai pa.”

“Dag jongen, heb je gewonnen?”

“Nee pa! Verdorie, wel bijna, maar toch niet helemaal.”

“Ach nou ja, volgende keer beter.”

Ze bleven wat vreemd verlegen tegenover elkaar staan.

Toen vroeg de man: “Moet je hierna nog spelen?” En na het ontkennende antwoord van de jongen: “Ga je dan even mee een ijsje kopen?”

De jongen aarzelde en beet op zijn lip: “Ik moest van mam meteen naar huis komen als ik uitgespeeld was.”

De man begreep en aanvaardde het antwoord van de jongen.

“Nou, koop dan onderweg naar een ijsje,” zei hij, terwijl hij de jongen wat geld in de hand stopte.

“Dank u wel pa. Dag hoor!” En weg was hij.
De man keek hem na. “Dag jongen,” zei hij zachtjes. En toen tot mij: “Ik mag hem eigenlijk alleen maar zaterdag om de twee weken zien.”

De vrouw in het verhaal

Ik weet met zekerheid, dat het einde van mijn leven zeer nabij is. Mijn oude hand beeft nu ik dit schrijf.

Maar... het zij zo, het deert me werkelijk niet. Maar is dat eigenlijk wel zo? Misschien doe ik eigenlijk alleen maar alsof het me niet veel doet. Misschien wil ik, diep van binnen, helemaal niet dat mijn leven binnenkort eindigt. Maar, laat ik niet klagen, het is goed geweest. Nee, nee, 'goed' is het juiste woord niet, het was veel meer. ik moet zeggen: het was subliem, het was heerlijk en onovertroffen.

En toch, nu het einde van mijn leven nadert, zou ik nog meer willen dan al hetgeen mij is toebedeeld. Maar dat is, denk ik, een menselijke eigenschap.

Het is waar: Asharea heeft me op het einde voorbereid. Ik zou met een gerust gemoed, nu op ditzelfde ogenblik, deze wereld moeten kunnen verlaten. Toch wil ik, nee, moet ik, eerst mijn wonderlijke verhaal aan de toekomst toevertrouwen, alvorens ik afscheid kan nemen van het leven. Dat is een plicht, mij opgedrongen door, ja door wat? Ik denk dat het door het lot bepaald is.

Voor mij, op tafel – ik zit in mijn werkkamer – ligt het cahier met lederen omslag waar ook ik mijn verhaal in zal schrijven. De bladen zijn een weinig vergeeld, het boekje is al oud, honderdveertig jaar om precies te zijn. Nou ja, misschien iets meer, dat valt niet exact te bepalen. Er staan geen data in. Hoe ik dat zo precies weet? Lees verder en je zult het begrijpen. Wel, misschien is ‘begrijpen’ niet helemaal het goede woord. Waarschijnlijk begrijp je niet echt datgene wat ik opschrijf. En nog veel waarschijnlijker is het dat je mijn verhaal helemaal niet gelooft. Maar dat deert me niet, ik weet dat het de pure waarheid is. Het is hetzelfde boek, waarin ik, precies zeventig jaar geleden, op dezelfde datum en op dezelfde tijd, aan het lezen was. Mijn leven veranderde toen zo totaal dat het eigenlijk ook onbegrijpelijk moet klinken als je dit leest. Dat besef ik best.

Ik blader even door het boekje, en laat de bladen nogmaals door mijn vingers glijden. Er staan nog twee verhalen in dit in leder gebonden boekwerkje. En hoe vreemd het lijkt, ze hebben beiden dezelfde strekking. Misschien een kleine variatie in schrijfstijl, en zeker in handschrift, maar toch. Die twee andere verhalen gaan ook over mijn Asharea. Maar